

Arrest

**nr. 313 510 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Hoogledestraat 122 A
8610 KORTEMARK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 september 2018 toe op het Belgische grondgebied samen met zijn drie kinderen op basis van een visum type D-gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote en werd op 22 november 2018 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 19 november 2019 wordt een einde gesteld aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 23 april 2020 (RvV 23 april 2020, nr. 235 528).

1.3. Op 3 augustus 2020 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De burgemeester van de stad Geraardsbergen trof op 9 september 2020 een beslissing tot niet-inoverwegingname van de in punt 1.3. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd in zijn arrest van 15 februari 2021 (RvV 15 februari 2021, nr. 249 060).

1.5. Verzoeker diende op 6 januari 2023 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 december 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.5. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 7 december 2023.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.01.2023 werd ingediend door :

M.(...) L.(...), J.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

Wettelijk vertegenwoordiger van:

D.(...) M.(...), S.(...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

Y.(...) M.(...), S.(...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 19.12.2017 een visumaanvraag gezinshereniging indient, deze aanvraag wordt goedgekeurd op 13.09.2018. Op 28.09.2018 komt betrokkene aan in België samen met zijn drie kinderen. Op 22.11.2018 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Zijn verblijfsrecht wordt echter ingetrokken op 19.11.2019, aan betrokkene betekend op 25.11.2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het schorsend beroep tegen deze beslissing op 23.04.2020. Op 19.08.2020 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd zowel ten aanzien van betrokkene als ten aanzien van zijn kinderen, betrokkene betekent dit bevel op 28.09.2020. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Op 03.08.2020 dient hij een eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 06.12.2021 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13.12.2021. Op 06.09.2022 doet betrokkene een aanvraag tot wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane. De registratie hiervan wordt echter geweigerd op 18.01.2023, na een negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings op 11.01.2023.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zijn kinderen reeds jarenlang les zouden volgen in het Nederlands en dit overigens zeer goed zouden doen. Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing sinds 19.11.2019 plaatsvindt in precair verblijf en sinds 19.08.2020 in illegaal verblijf. Verder wijzen we er op dat de kinderen pas sinds 28.09.2018 in België zijn maar pas bewijzen van scholing voorleggen voor het schooljaar 2019-2020 en voor schooljaar 2022-2023. Gelet op hun korte verblijf in België en hun beperkte scholing alhier, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken temeer daar zij pas op 11-jarige en 7-jarige leeftijd naar België kwamen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn partnerrelatie met een Belgische onderdane. Echter, uit het advies van het Parket van de Procureur des Konings te Gent dd. 11.01.2023, blijkt dat het uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. De registratie van zijn wettelijke samenwoning met zijn partner werd dan ook geweigerd en dit op 18.01.2023. Uit de woonstcontrole dd. 13.01.2023, uitgevoerd in het kader van huidige aanvraag 9bis, blijkt dat er geen samenwoning is tussen betrokkene en zijn partner en dat er dus geen sprake is van een gezinscel. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op zijn partnerrelatie als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij geen familiale banden meer zouden hebben in Congo omdat de moeder van de minderjarige kinderen overleden is. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 46 jaar in Congo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het is niet omdat de moeder van de minderjarige kinderen overleden is, dat er geen andere familiale banden meer bestaan in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op zijn recht op eerbiediging van een gezinsleven wat een basisrecht zou zijn en hij wijst er op dat zijn gezin danig ontwricht zal worden en zelfs verscheurd zal worden indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Hij stelt dat er rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat hij in ons land opbouwde in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn meerderjarige zoon. Zijn zoon beschikt echter evenmin over enig verblijfsrecht en dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 15.09.2023. Betrokkenen kunnen er voor kiezen om samen terug te keren zodat de bestaande gezinseenheid behouden blijft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden en die van zijn kinderen slechts één getuigenverklaring voorlegt. Hieruit blijkt dat niet dat zijn netwerk van sociale banden of van dat van zijn kinderen van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich

in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RvV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter en dat hij een blanco strafregister zou hebben waardoor er dus geen sprake is van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van

engagements die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagements van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf en dat zijn kinderen gebonden was aan voorwaarden, namelijk het bestaan van een gezinseenheid met zijn Belgische echtgenote. Aangezien betrokkene reeds sinds 25.07.2019 geen gezinssel meer vormde met zijn echtgenote, werd zijn verblijfsrecht (en dat van zijn kinderen) ingetrokken. Betrokkene betekende reeds bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 28.09.2020 en op 13.12.2021. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene ondertussen Nederlands zou spreken, dat hij hiervoor diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij hij (sic) vloeiend Nederlands en Frans zou spreken, dat hij onmiddellijk (sic) aan de slag zou kunnen, dat hij ten eerste werkbereid zou zijn, dat hij een knelpuntberoep zou kunnen uitvoeren, dat hij volledig in België verankerd zou zijn, dat het gezin sterke banden met België zou hebben, dat er sprake zou zijn van een actieve inzet, dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat hij een groot sociaal netwerk zou hebben, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals één inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, één getuigenverklaring en verschillende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot zijn meerderjarige zoon (in dossier 8890509) – met name het feit dat zijn zoon Nederlands gevolgd zou hebben evenals inburgering en dat hij schoolgaande was in België in het Nederlands – worden niet weerhouden aangezien zijn zoon geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis.
(...)”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 december 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 7 december 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: M.(...) L.(...), J.(...)

geboortedatum: : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

D.(...) M.(...) S.(...), geboren op (...), nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Y.(...) M.(...) S.(...), geboren op (...), nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst.

Evenmin behoeft de scholing een spéciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich niet op medische elementen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 24, tweede lid, 7 en 14 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 9, 10, 16 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 22bis, vierde lid, van de Belgische Grondwet, van de artikelen 10bis en 12bis, §7, van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht. Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“1.

De bestreden beslissing vermeldt dat er geen rekening kan worden gehouden met de schoolloopbaan van de kinderen, die sinds 2019 onafgebroken school hebben gelopen in een Nederlandstalige school in België. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn kinderen zich kunnen begeven naar het thuisland, dat er geen redenen zijn die tegenhouden dat de kinderen daar nog een schoolloopbaan starten en dat het bevel het grondgebied te verlaten, slechts tijdelijk zou zijn. Zij zouden kunnen in het thuisland bij de Belgische ambassade een verzoek art. 9bis Vw kunnen indienen. Er zou in die zin geen buitengewone omstandigheid zijn, waardoor zij moesten het verzoekschrift neerleggen in België. Verweerder stelt eveneens dat er met het kinderrechtenverdrag geen rekening moet worden gehouden, aangezien dit niet recht

2.

De bestreden beslissing schendt daarmee artikelen 12bis, §7 van de wet van 15.12.1980, artikel 24, lid 2 van het EU-Handvest, artikel 3 van het IVRK, en artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet. Door geen rekening te houden met het belang van het kind en haar rechten, miskent de bestreden beslissing eveneens artikel 10bis van de wet van 15.12.1980, artikelen 7 en 14 van het EU-Handvest, artikel 8 van het EVRM, en artikelen 9,10,16 en 28 van het IVRK.

Verzoeker verwijst in die zin naar het arrest van 15.03.2023 van uw zetel. Een kind heeft een recht op eerbiediging van haar gezinsleven op grond van art. 7 van het handvest en art. 8 EVRM.

De Raad wijst erop dat indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, het hoger belang van deze kinderen in acht moet worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136).

Verweerder is dus incorrect wanneer zij stelt dat er geen rekening moet worden gehouden met de rechten van de kinderen.

3.

Verweerder stelt dat de kinderen mee kunnen naar het thuisland, daar een verzoek art. 9bis in de Belgische ambassade kunnen indienen en daar kunnen wachten op een legaal verblijf.

Op heden is de wachttijd van behandeling van een 9bis-aanvraag gemiddeld 12 maanden. Als verweerster stelt dat de verwijdering slechts "tijdelijk" is, totdat zij via het thuisland een legaal verblijf in België krijgt, impliceert zij dus dat verzoeker en de kinderen ongeveer een jaar niet in België kunnen verblijven en dus ook in België niet verder school kunnen lopen. Er is in die zin onvoldoende rekening gehouden met de onderbreking van de schoolloopbaan van de kinderen van gemiddeld een jaar. Er is nergens gemotiveerd waarom dit geen inbreuk is op art. 8 EVRM of de rechten van het kind.

4.

In bovenvermeld arrest wordt gemeld dat er rekening dient te worden gehouden met de onderbreking van de schoolloopbaan. De kinderen in casu kennen niet de plaatselijke taal en zij kunnen ook niet zomaar een jaar in het thuisland les volgen om dan weer naar België te komen en hier les te volgen.

5.

Er dient eveneens te worden aangehaald dat verzoeker zijn gezinsleven in België is begonnen onder legaal statuut. Op heden heeft hij twee kinderen die hier les volgen. De ene was 12 bij aankomst en op heden 17. De andere was 8 bij aankomst en wordt 14. Uiteraard dient dit als buitengewone omstandigheid te worden gezien, namelijk dat niet kan verwacht worden dat de kinderen hun schoolloopbaan voor minstens een jaar on hold zetten in afwachting van regularisatie. Verder laat de verwerende partij na om uiteen te zetten waarom de belangen van de staat zouden moeten doorwegen op het belang van de kinderen. Er is in die zin een inbreuk op de motiveringsplicht.

6.

Verzoeker verwijst in die zin dan ook naar een ander arrest van uw zetel. Hierin wordt vermeld dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind en dat dient te worden gemotiveerd waarom de belangen van de staat meer zouden moeten doorwegen.

Het arrest vermeldt eveneens dat verweerster niet mag insinueren dat de onderbreking van de schoolloopbaan slechts tijdelijk zou zijn.

7.

Ten laatste verwijst verzoeker naar een arrest van uw zetel. Hierin wordt vermeld dat verweerster niet verkeerdelijk mag een verzoekschrift onontvankelijk mag verklaren wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden en zomaar stelt dat kinderen in het thuisland de geijkte weg dienen te volgen.

Zo kan het bijvoorbeeld zijn dat vreemdelingen gelet op prangende gezinsomstandigheden zijn verhinderd een aanvraag om machtiging tot verblijf in het herkomstland in te dienen of niet kunnen aantonen te voldoen aan één van de voorwaarden voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, maar desondanks van mening zijn dat op de Belgische Staat, gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), alsnog een positieve verplichting zou rusten om het gezinsleven te vrijwaren door het gezinsleven als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (en in tweede instantie desgevallend een verblijfsmachtiging te verlenen).

Waar verweerder in de nota op algemene wijze stelt dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, en daarbij verwijst naar oude rechtspraak van de Raad van State en van de Raad, stipt de Raad aan dat naderhand de Raad van State oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is maar als hogere norm wel boven de Vreemdelingenwet staat en dat de algemene stelling dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

(...)

IV. 3. SAMENVATTING

Samengevat dient te worden vastgesteld dat verweerster verschillende nalatigheden en inbreuken heeft begaan.

Er is onvoldoende rekening gehouden met de situatie van de kinderen, die bijna zes jaar onafgebroken onderwijs volgen in België. Door zomaar te stellen dat zij tijdelijk (in casu een jaar) terug naar het thuisland moeten, schenden zijn bovenvermelde artikelen en de motiveringsplicht. Verweerster toont niet aan waarom het belang van de staat primeert op die van de kinderen, meer specifiek het behouden van de schoolloopbaan. Verweerster gaat onterecht stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om in België de aanvraag in te dienen, terwijl dit wel degelijk het geval is. Verzoeker verbleef legaal in België toen de kinderen hier school begonnen te lopen. Er kan niet verwacht worden dat verzoeker de schoolloopbaan van de kinderen hypothekeert door deze abrupt te onderbreken en dit voor een periode van minstens een jaar.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing dient te worden geschorst en/of vernietigd, wegens de incorrectheid van de beslissing."

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 14 en 24, tweede lid, van het Handvest, van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet en van de artikelen 10bis en 12bis, §7, van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze wetsbepalingen zouden schenden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als

de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

3.3. Waar verzoeker in zijn middel meermaals verwijst naar verschillende arresten van de Raad, benadrukt de Raad dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Bovendien stipt de Raad aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.4. Waar verzoeker in zijn middel verwijst naar *“een inbreuk op de motiveringsplicht”*, lijkt hij de materiële motiveringsplicht te bedoelen aangezien hij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd door toedoen van de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende ‘buitengewone omstandigheden’ had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 januari 2023:

“(…)

- *Buitengewone omstandigheden:*

De procedure Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met medegaande sterke integratie dient als buitengewone omstandigheid te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr. 2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11° kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79, R.v.St. (111° kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73 025 dd. 09 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.st. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “ De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen. “)

De gezinsleden van verzoeker hebben omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band:

- het gezin is volledig verankerd in de Belgische samenleving
- verzoeker werkte in België
- er zijn geen familiale banden meer in Congo. De moeder van de minderjarige kinderen is overleden
- de kinderen volgen les in België in het Nederlands en dit reeds sinds 2018.
- Verzoeker en zijn minderjarige kinderen waren legaal in België op basis van gezinshereniging. Het einde van de bestendige relatie met M.(...) neemt niet weg dat het gezin sterke banden met België heeft uitgewerkt.
- Verzoeker heeft een bestendige relatie met een Belgische vrouw. Hij is van plan om met haar samen te gaan wonen.
- De kinderen zijn al sinds hun 10 jaar en 7 jaar in België. Op heden zijn zij 15 jaar en 12 jaar. Zij hebben dus in België hun vriendjes, kennissen, school, kennen de Belgische taal, ...

Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd wordt het gezin van verzoeker ten zeerste ontwricht:

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die et de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742 ; T. Vreemd., 1997, 29).

(...)”

3.7. In een eerste onderdeel van zijn middel lijkt verzoeker in de onontvankelijkheidsbeslissing te lezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou moeten houden met de rechten van zijn kinderen.

3.8. De Raad stelt vast dat de bewering van verzoeker berust op een foutieve lezing van de eerste bestreden beslissing. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt evenwel het tegendeel. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk rekening gehouden met de (hogere) belangen van verzoekers kinderen, maar is van oordeel dat de situatie van de kinderen geen 'buitengewone omstandigheid' uitmaakt die de indiening van de aanvraag via de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland ernstig zou bemoeilijken. In de eerste bestreden beslissing wordt dit als volgt verwoord:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zijn kinderen reeds jarenlang les zouden volgen in het Nederlands en dit overigens zeer goed zouden doen. Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing sinds 19.11.2019 plaatsvindt in precair verblijf en sinds 19.08.2020 in illegaal verblijf. Verder wijzen we er op dat de kinderen pas sinds 28.09.2018 in België zijn maar pas bewijzen van scholing voorleggen voor het schooljaar 2019-2020 en voor schooljaar 2022-2023. Gelet op hun korte verblijf in België en hun beperkte scholing alhier, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken temeer daar zij pas op 11-jarige en 7-jarige leeftijd naar België kwamen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Betrokkene beroept zich op zijn recht op eerbiediging van een gezinsleven wat een basisrecht zou zijn en hij wijst er op dat zijn gezin danig ontwricht zal worden en zelfs verscheurd zal worden indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Hij stelt dat er rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat hij in ons land opbouwde in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging

dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn meerderjarige zoon. Zijn zoon beschikt echter evenmin over enig verblijfsrecht en dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 15.09.2023. Betrokkenen kunnen er voor kiezen om samen terug te keren zodat de bestaande gezinseenheid behouden blijft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden en die van zijn kinderen slechts één getuigenverklaring voorlegt. Hieruit blijkt dat niet dat zijn netwerk van sociale banden of van dat van zijn kinderen van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Uit de hierboven weergegeven passage blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de belangen van de kinderen wel degelijk in ogenschouw heeft genomen. Verzoeker benadrukt in zijn middel het onderbreken van de schoolloopbaan, maar hij verliest kennelijk uit het oog dat deze scholing ondertussen al jarenlang plaatsvindt in een precaire of onregelmatige verblijfssituatie. In de beslissing wordt er overigens op gewezen dat de kinderen sinds 19 augustus 2020 niet langer legaal verblijven en er slechts bewijzen van scholing voorliggen voor de schoolaren 2019-2020 en 2022-2023. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door, rekening houdend met de (jonge) leeftijd van de kinderen en hun beperkte schoolloopbaan in België te concluderen dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Ook het gegeven dat het gezinsleven van verzoeker destijds "onder legaal statuut" begonnen was, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit gezinsleven anno 2024 nog als buitengewone omstandigheid moet beschouwen.

3.9. Verzoeker is het in zijn middel in wezen oneens met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Het louter oneens zijn met de appreciatie van de gemachtigde van de staatssecretaris kan evenwel onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 28 april 2003, nr. 118.725). Verzoeker weerlegt in zijn middel geen enkele feitelijke vaststelling en hij brengt geen gegevens aan die de motieven van de eerste bestreden beslissing in een ander daglicht stellen. Hij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van zijn overwegingen de aanvraag onontvankelijk te bevinden. In zoverre verzoeker met dit onderdeel van zijn middel een feitelijke herbeoordeling beoogt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, merkt de Raad op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidstoetsing te buiten gaat. De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.10. Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest. Beide artikelen zijn inhoudelijk gelijklopend. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreffen de bestreden beslissingen geen weigering van voortgezet verblijf, aangezien verzoeker op het moment van de aanvraag niet (langer) beschikte over een legaal verblijfsrecht. Het gaat bijgevolg om een eerste toelating tot verblijf. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

3.11. Uit het hierboven weergegeven citaat uit de bestreden beslissing (zie punt 1.6.) blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist dat verzoeker een duurzaam en hecht gezinsleven heeft met zijn minderjarige kinderen. Hij betwist evenmin dat de kinderen hier school lopen. Met betrekking tot deze ‘schoolcarrières’ merkt de gemachtigde van de staatssecretaris terecht op dat verzoeker niet aantoont waarom deze niet zouden kunnen verdergezet worden in het land van herkomst. Aangezien de kinderen van verzoeker pas sedert 2018 in België verblijven, toen respectievelijk 11 en bijna 8 jaar oud waren, en slechts enkele jaren onderwijs in België hebben genoten, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat deze kinderen nog beschikken over voldoende aanpassingsvermogen om zich desgevallend (opnieuw) in te schakelen in het onderwijs in het land van herkomst.

Zoals gezegd verliest verzoeker ook uit het oog dat het gezinsleven en de scholing van de kinderen grotendeels plaatsvonden in een precair of illegaal verblijfsstatuut, waardoor hij behoorde te weten dat het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven beperkt is en er geen positieve verplichting bestaat in hoofde van het bestuur om dit gezinsleven te vrijwaren.

Bovendien wijst de gemachtigde erop dat verzoeker en zijn kinderen nog steeds de mogelijkheid behouden om terug te keren naar België op het moment dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Eenmaal terug in zijn herkomstland staat het verzoeker immers vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. De gemachtigde van de staatssecretaris brengt in herinnering dat het slechts om een tijdelijke terugkeer gaat om de aanvraag in te dienen via de voor het gezin bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland. Verzoeker oppert in zijn middel dat de gemiddelde wachttijd bij de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland 12 maanden bedraagt, maar hij toont dit geenszins aan op basis van objectieve informatie. Bovendien had hij de

behandelingsduur van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet als buitengewone omstandigheid ingeroepen.

3.12. Waar verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van de artikelen 3, 9, 10, 16 en 28 van het IVRK, kan worden verwezen naar de overweging uit de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *“verzoeker de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig (kan) inroepen”*. De Raad stipt aan dat deze verdragsbepalingen geen verticale rechtstreekse werking hebben overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c)).

3.13. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadsvrouw van verzoeker een stuk neer van 13 juni 2024 waaruit blijkt dat een zekere K. K. C. - volgens de beweringen van de raadsvrouw de meerderjarige zoon van verzoeker - gemachtigd wordt tot verblijf voor een duur van 2 jaar. De Raad merkt op dat dit element dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen en dat nergens wordt aangetoond dat er tussen verzoeker en zijn meerderjarige zoon een band van afhankelijkheid bestaat die de normale emotionele banden overstijgt. Bijgevolg heeft dit gegeven geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissingen die enkel betrekking hebben op verzoeker en de minderjarige kinderen.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest en/of van de artikelen 3, 9, 10, 16 en 28 van het IVRK. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. Verzoeker ontwikkelt geen middel dat specifiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing. Verzoeker betwist echter nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*, waardoor er in beginsel een verplichting ontstaat om hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. In zoverre verzoekers middelenonderdeel betreffende een schending van artikel 8 van het EVRM ook betrekking had op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), verwijst de Raad naar de bespreking hierboven.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen elementen aan die afbreuk doen aan de motieven van dit bevel, thans de tweede bestreden beslissing. Aangezien het beroep tegen de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd bevonden, wordt verworpen, bestaat er ook geen aanleiding om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN